

KNIHA
SOUDCŮ

ÚPADEK

Dobývání zbytku země

Po Jozuově smrti se synové Izraele ptali Hospodina: „Kdo z nás má 1
vytáhnout do boje proti Kananejcům jako první?“ Hospodin odpo- 2
věděl: „Ať vytáhne Juda. Hle, dal jsem mu tu zem do rukou.“

Kmen Juda pak řekl svým bratrům ze Šimeona: „Pojďte s námi do 3
našeho podílu bojovat proti Kananejcům. My pak zase půjdeme s vámi 4
do vašeho podílu.“ Kmen Šimeon s ním tedy šel. Juda vytáhl a Hospo- 5
din vydal Kananejce i Perizejce do jejich rukou. Pobili jich v Beze- 6
ku deset tisíc. Tam také narazili na Adoni-bezeka a bojovali s ním. Kana- 7
nejce i Perizejce pobili, ale Adoni-bezek uprchl. Pronásledovali ho, 8
a když ho dopadli, usekali mu palce na rukou i na nohou. Adoni-bezek 9
tehdy řekl: „Sedmdesát králů s usekanými palci na rukou i na nohou 10
sbíralo drobty pod mým stolem. Jak jsem jednal, tak mi Bůh odplatil.“ 11
Odvedli ho do Jeruzaléma a tam zemřel.

Synové Judy zaútočili také na Jeruzalém a dobyli ho. Vybili město 8
ostrým mečem a vypálili. Potom sestoupili, aby bojovali proti Kananej- 9
cům bydlícím v horách, v Negevu a v podhůří. Vytáhli také proti Ka- 10
nanejcům obývajícím Hebron (dříve nazývaný Kiriát-arba), kde pora- 11
zili Šešaje, Achimana a Talmaje. Odtamtud kmen Juda vytáhl proti 12
obyvatelům Debiru (dříve nazývanému Kiriát-sefer).

Káleb tehdy řekl: „Kdo udeří na Kiriát-sefer a dobude ho, tomu dám 12
za ženu svou dceru Aksu.“ Dobył ho Otniel, syn Kálebova mladšího 13
bratra Kenaze, a tak mu dal svou dceru Aksu za ženu. Když k němu 14
přišla, nabádala ho, ať jejího otce žádá o pole. Když sesedla z osla, Káleb 15
se jí zeptal: „Copak bys ráda?“ „Dej mi, prosím, dárek,“ odpověděla. 16
„Vždyť jsi mi dal zem v negevské poušti. Kéž bys mi dal studánky 17
s vodou.“ A tak jí dal studánky – Horní i Dolní Gulot.

S Judovými syny vytáhli z Palmového města Jericha do judské pouště 16
na jih od Aradu také potomci Mojžíšova tchána, Kenijce. Když tam 17
dorazili, usídlili se mezi místními. Juda však táhl se svým bratrem Ši- 18
meonem dál, vybili Kananejce bydlící v Cefatu a vyhubili je jako pro- 19
klaté. To město proto dostalo jméno Chorma, *Klatba*. Juda dobýval 20
také Gazu, Aškelon, Ekron a jejich okolí, ale nedokázal obyvatele

nížiny vyhnat, protože měli železné vozy. Hospodin však byl s Judou, a tak se mu podařilo zabrat pohoří. Hebron dali podle Mojžíšova slova Kálebovi,²⁰ a ten odsud vyhnal trojici Anakových synů. Synové Benjamínovi však nevyhnali Jebusejce bydlící v Jeruzalémě, a tak Jebusejci žijí v Jeruzalémě spolu s Benjamínci až dodnes.

Také Josefovi potomci vytáhli, a to na Bet-el, a Hospodin byl s nimi. Když vyslali muže, aby prozkoumali Bet-el (dříve nazývaný Luz), uviděli zvědové z města vycházet nějakého muže. „Ukaž nám, prosím, kudy do města,“ řekli mu, „a zachováme se k tobě milosrdně.“ Ukázal jim tedy, kudy do města, a oni to město vybili ostřím meče. Toho muže však i s celou rodinou propustili. Odešel pak do země Chetejců, vystavěl město, nazval je Luz a tak se jmenuje až dodnes.

Kmen Manases ale nebyl s to dobýt Bet-šeán ani Taanach s jejich vesnicemi. Nevyhnali ani obyvatele Doru, Jibleamu a Megida s jejich vesnicemi. Kananejci totiž byli rozhodnuti v té zemi zůstat. Když Izrael později zesílil, podrobil Kananejce nuceným pracím, ale úplně se jich nezbavil.

Efraim nebyl s to vyhnat Kananejce bydlící v Gezeru, a tak zůstali Kananejci bydlet mezi nimi.

Zabulon nebyl s to vyhnat obyvatele Kitronu ani Nahalolu, a tak zůstali Kananejci bydlet mezi nimi; byli však podrobeni nuceným pracím.

Ašer nebyl s to vyhnat obyvatele Akka, Sidonu, Achlabu, Achzibu, Chelby, Afeku ani Rechobu. Ašerovci se tedy usídlili uprostřed kananejských obyvatel země, protože je nedokázali vyhnat.

Neftalí nevyhnal obyvatele Bet-šemeše ani Bet-anatu, a tak se usídlil uprostřed kananejských obyvatel země. Později však podrobili obyvatele Bet-šemeše a Bet-anatu nuceným pracím.

Syny Danovy zatlačili Emorejci do hor; vůbec je nenechali sestoupit do nížiny. Emorejci byli rozhodnuti zůstat v Har-cheresu, v Ajalonu i v Šaalbimu. Teprve když vzrostla moc domu Josefova, byli podrobeni nuceným pracím. Emorejská hranice vedla od průsmyku Akrabim, od Sely výše.

Neposlušnost Izraele

2 Z Gilgalu do Bokimu šel Hospodinův anděl a volal: „Vyvedl jsem vás z Egypta a přivedl vás do země, kterou jsem s přísahou zaslíbil

vaším otcům. Řekl jsem: ‚Svou smlouvu s vámi nikdy nezruším. Nesmíte ale uzavřít smlouvu s obyvateli této země – jejich oltáře zbořte!‘^a Vy jste mě ale neposlechli! Co jste to provedli? Proto jsem také řekl: ‚Nevyženu je před vámi, ale budou vám trnít v bocích a jejich bohové se vám stanou pastí.‘^b Když Hospodinův anděl promluvil tato slova ke všem synům Izraele, dal se lid do hlasitého pláče. To místo tedy nazvali Bokim (to jest *Plačící*) a obětovali tam Hospodinu.

Poté, co Jozue propustil lid, rozešli se synové Izraele každý do svého dědictví obsadit svou zem. Lid sloužil Hospodinu po všechny dny Jozuovy i po všechny dny starších, kteří Jozua přežili a viděli všechny ty veliké věci, které Hospodin pro Izrael vykonal. Jozue, syn Nunův, služebník Hospodinův, zemřel ve věku sto deseti let. Pohřbili jej na jeho dědičném území v Timnat-cheresu v Efraimských horách severně od hory Gaaš.

Když celé to pokolení zemřelo a připojilo se ke svým otcům, nastoupilo po nich další pokolení, které neznalo Hospodina ani to, co pro Izrael vykonal. Synové Izraele pak jednali v Hospodinových očích zle a sloužili baalům. Opustili Hospodina, Boha svých otců, který je vyvedl z egyptské země, a následovali cizí bohy okolních národů. Klaněli se jim a popouzelili tak Hospodina. Opustili Hospodina, aby sloužili Baalovi a Aštartě. Hospodin proto vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal je napospas nájezdníkům, kteří je plenili. Vydal je napospas nepřátelům ze všech stran, takže už proti nim nemohli obstát. Kamkoli se vypravili, Hospodinova ruka byla proti nim a byli poraženi, přesně jak to Hospodin řekl a jak jim odpřisáhl.^c Přišlo na ně veliké soužení.

Hospodin jim ale vzbuzoval soudce a ti je zachraňovali z ruky nájezdníků. Neposlušovali však ani své soudce. Odcházeli smilnit za cizími bohy a klaněli se jim. Brzy sešli z cesty svých otců, kteří poslouchali Hospodinova přikázání. Oni však nechtěli. Když jim Hospodin vzbuzoval soudce, býval Hospodin s ním a po všechny soudcovy dny je zachraňoval z rukou jejich nepřátel. Byl totiž pohnut lítostí, když úpěli pod svými utlačovateli a trýzniteli. Po smrti soudce se ale znovu zkažili, ještě hůře než jejich otcové, a odcházeli za cizími bohy, aby jim sloužili a klaněli se jim. Svého tvrdošíjného jednání a způsobů se odmítali vzdát.

20 Hospodin proto vzplanul proti Izrael hněvem a řekl: „Tento národ
 21 porušil mou smlouvu, kterou jsem vydal jejich otcům. Neposlouchali
 22 mě, a proto už před nimi nevyženu žádný národ, který zůstal po Jo-
 23 zuově smrti. Skrze ně budu Izrael zkoušet, zda usiluje chodit po Hos-
 podinově cestě, jako usilovali jejich otcové, anebo ne.“ Hospodin tam
 tedy ony národy nechal: nespěchal s jejich vyhnáním, když je nedal do
 rukou Jozuovi.

1 **3** Toto jsou národy, které Hospodin ponechal, aby jimi zkoušel
 2 Izraelce, kteří nezažili žádný z bojů o kanaán. (Udělal to proto,
 aby izraelská pokolení, která neměla zkušenost s bojem, naučil bojovat.)
 3 Ponechal tedy pěťici filistinských států a všechny Kananejce, Sidonce
 a Hivejce bydlící v libanonském pohoří od hory Baal-hermon až k Lebo-
 4 -chamatu. Ti zůstali, aby skrze ně byl Izrael zkoušen, aby se ukázalo,
 zda budou poslouchat Hospodinova přikázání, která skrze Mojžíše
 5 vydal jejich otcům. Synové Izraele bydleli uprostřed Kananejců,
 6 Chetejců, Emorejců, Perizejců, Hivejců a Jebusejců. Brali si jejich dcery
 za manželky, své dcery dávali jejich synům a sloužili jejich bohům.

ZACHRÁNCI

Otniel

7 Synové Izraele jednali v Hospodinových očích zle. Zapomínali na
 8 Hospodina, svého Boha, a sloužili baalům a ašerám. Hospodin proto
 vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal je napospas králi jménem Kušan
 Rišatajím z mezopotamského Aramu. Izraelci pak sloužili Kušanu
 Rišatajímovi osm let.

9 Když potom synové Izraele volali k Hospodinu, vzbudil jim zach-
 ránce, aby je vysvobodil. Byl to Otniel, syn Kenaze, mladšího bratra
 10 Kálebova. Spočinul na něm Duch Hospodinův, a tak se stal v Izraeli
 soudcem. Vytáhl do boje a Hospodin mu vydal aramského krále Kušana
 11 Rišatajima do rukou, takže jej přemohl. Země pak měla mír čtyřicet
 let, než Otniel, syn Kenazův, zemřel.

Ehud

Potom však synové Izraele znovu jednali v Hospodinových očích zle. A protože v jeho očích páchali zlo, nechal Hospodin moábského krále Eglona, aby přemohl Izrael. Spojil se s Amonci i Amalekovci, vytáhl a udeřil na Izrael a zabral Palmové město Jericho. Izraelci pak sloužili moábskému králi Eglonovi osmnáct let.

Když potom synové Izraele volali k Hospodinu, vzbudil jim zachránce. Byl to levák Ehud, syn Benjamínce Gery. Po něm pak Izraelci poslali svůj povinný dar moábskému králi Eglonovi. Ehud si vyrobil krátký dvojsečný meč, připásal si jej pod oděv k pravému stehnu a přinesl ten dar moábskému králi Eglonovi (který byl veliký tlustoch). Po odevzdání povinného daru Ehud propustil ty, kdo dar přinesli, ale sám se od gilgalského Pesilim vrátil zpět. „Mám pro tebe, králi, něco tajného,“ řekl. „Ticho!“ zavelel král, načež se všichni kolemstojící vzdálili. Eglon seděl o samotě v chládku svého střešního pokoje. Ehud k němu přistoupil a řekl: „Mám pro tebe Boží slovo!“ Král se zvedl z křesla, a vtom Ehud levicí tasil od pravého stehna meč a vrazil mu ho do břicha. Za čepelí vnikla dovnitř i rukojeť a tuk se nad ní zavřel, protože mu ten meč z břicha nevytáhl. Ven vyšel zadem. Ehud vyšel ven záchodem a dveře střešního pokoje za sebou zavřel na zástrčku.

Po jeho odchodu přišli služebníci a když viděli, že dveře střešního pokoje jsou zavřené na zástrčku, řekli si: Nejspíš koná v chladné komůrce potřebu. Přeshlapovali tam, až jim to přišlo trapné, ale dveře střešního pokoje pořád nikdo neotvíral. Vzali tedy klíč, otevřeli – a hle, jejich pán leží na zemi mrtev!

Zatímco čekali, Ehud už minul Pesilim a prchal směrem k Seiře. Když dorazil, zatroubil v Efraimských horách na beraní roh. Synové Izraele sestoupili z hor s Ehudem v čele. „Rychle za mnou!“ zvolal. „Vašeho nepřítele Moába vydal Hospodin do vašich rukou.“ Sestoupili za ním, obsadili Moábcům jordánské brody a nedovolili nikomu přecházet. Pobili tenkrát asi deset tisíc Moábců, samé silné a udatné bojovníky. Nikdo neunikl. Moáb se toho dne musel před Izraelem pokořit. Země pak měla mír osmdesát let.

Šamgar

31 Po něm přišel Šamgar, syn Anatův. Ten pobil šest set Filistinců volským bodcem. Také on zachránil Izrael.

Debora

1 **4** Po Ehudově smrti však synové Izraele znovu jednali v Hospodi-
2 nových očích zle. Hospodin je proto vydal napospas kanaánskému
králi Jabínovi, který vládl v Chacoru. Vůdcem jeho vojska byl Sisera,
3 který sídlil v Charošet-hagojimu. Synové Izraele volali k Hospodinu,
protože Sisera měl devět set železných vozů a po dvacet let syny Izraele
krutě utiskoval.

4 V té době soudila Izrael prorokyně Debora, manželka Lapidotova.
5 Sedávala pod Debořinou palmou mezi Rámou a Bet-elem v Efraim-
6 ských horách a Izraelci si k ní přicházeli pro rozhodnutí. Ta poslala pro
Baráka, syna Abinoamova z neftalímského Kedeše, a vyzvala ho: „Hos-
7 podin, Bůh Izraele, ti přikazuje: Jdi, vezmi s sebou deset tisíc mužů
z Neftalíma a Zabulona a vytáhni s nimi na horu Tábor. Já pak přivedu
vůdce Jabínova vojska Siseru i s jeho jízdou a s jeho zástupy k potoku
8 Kíšon a vydám ti ho do rukou.“ Barák jí odpověděl: „Půjdeš-li se mnou,
9 půjdu. Nepůjdeš-li se mnou, nepůjdu!“ Na to mu řekla: „Jistě, půjdu
s tebou, ale ty se svou cestou neproslavíš. Hospodin totiž vydá Siseru
10 do rukou ženy.“ Potom Debora vstala a odešla s Barákem do Kedeše,
kam Barák svolal Zabulona i Neftalíma. Následovalo jej deset tisíc mužů
a šla s ním i Debora.

11 Cheber Kenijský se oddělil od ostatních Kenjiců, potomků Mojží-
šova švagra Chobaba, a utábořil se u dubu v Caananimu, což je u Ke-
deše.

12 Když se Sisera dozvěděl, že Barák, syn Abinoamův, vytáhl na horu
13 Tábor, povolal z Charošet-hagojimu celou svou jízdu devíti set želez-
14 ných vozů a celé své vojsko k potoku Kíšon. Debora tehdy řekla Bará-
kovi: „Vzhůru! Toto je den, kdy ti Hospodin vydal Siseru do rukou.
Vždyť před tebou jde sám Hospodin!“ A tak Barák vyrazil z hory Tá-
15 bor a za ním deset tisíc mužů. Hospodin tehdy před Barákem rozprá-
šil celou Siserovu jízdu a celé jeho vojsko ostřím meče. Sisera seskočil
16 z vozu a prchal pěšky, zatímco Barák pronásledoval ty vozy a vojsko

až k Charošet-hagojimu. Celé Siserovo vojsko padlo ostřím meče; nezůstal ani jediný.

Sisera zatím pěšky prchal ke stanu Jael, ženy Kenijce Chebera. Mezi chacorským králem Jabínem a domem Kenijce Chebera totiž vládl mír. Jael vyšla Siserovi naproti a řekla mu: „Pojď dál, můj pane! Pojď ke mně dál a neboj se.“ Vešel tedy do jejího stanu a ona ho přikryla houní. „Dej mi prosím trochu vody,“ požádal ji. „Mám žízeň.“ Otevřela tedy měch s mlékem, dala mu napít a přikryla ho. „Postav se ke vchodu do stanu,“ řekl jí ještě, „a kdyby někdo přišel a vyptával se tě: ‚Není tu někdo?‘ odpověz mu: ‚Není.‘“ Když pak vyčerpáním tvrdě usnul, Cheberova žena Jael vzala stanový kolík, sáhla pro kladivo, přikradla se k němu a vrazila mu ten kolík do spánku, až se zabodl do země. Tak zemřel. Vtom dorazil Barák pronásledující Siseru. Jael mu vyšla naproti se slovy: „Pojď, ukážu ti muže, kterého hledáš.“ Šel s ní tedy dovnitř – a hle, Sisera leží mrtev se stanovým kolíkem ve spánku!

Toho dne Hospodin pokořil kanaanejského krále Jabína před syny Izraele. Izraelci se proti kanaánskému králi Jabínovi vzmáhali víc a víc, až ho nakonec úplně zničili.

5 Onoho dne zpívala Debora a Barák, syn Abinoamův, tuto píseň:

Vůdcové když vedou v Izraeli,
když jeho lid je ochotný –
veleben budiž Hospodin!

Slyšte to, králové, vladaři, naslouchejte,
já Hospodinů zaspívám,
Hospodinů, Bohu Izraele, chci hrát.

Když vytáhl, Hospodine, ze Seíru,
z edomské pláně když kráčel jsi,
zem se třásla, nebesa dštíla,
z mraků voda padala.

Před Hospodinem hory tály,
před Hospodinem ze Sinaje,
před Bohem Izraele.

Za dnů Šamgara, syna Anatova,
za dnů Jaeliných zpustly silnice

a ten, kdo na cesty vydával se,
stezkami klikatými šel.

7 Opuštěni byli sedláci v Izraeli,
opuštěni, než jsi, Deboro, povstala,
než matka v Izraeli povstala.

8 Bůh určil vůdce nové,
když v branách byly boje.
Najde se ale štít nebo kopí
mezi čtyřiceti tisíci v Izraeli?

9 Srdcem jsem s těmi, kdo velí Izraeli,
s těmi z lidu, kdo jsou ochotní –
veleben budiž Hospodin!

10 Vy jezdci na plavých oslicích,
kteří sedíte v sedlech ozdobných,
vy, kdo se ubíráte cestami –
rozvažujte.

11 Slyšte hlas pěvců,
co mezi napajedly vypráví
o Hospodinových vítězstvích,
o vítězstvích izraelských sedláků.

Tehdy opět lid Hospodinův
k branám sestoupil.

12 Vzhůru, vzhůru, Deboro,
vzhůru, vzhůru, píseň pěj!
Povstaň, Baráku,
synu Abinoamův, chop se zajatců!

13 Zbytek vznešených tehdy sestoupil,
Hospodinův lid ke mně sestoupil
proti udatným.

14 Z Efraima ti, kdo Amaleka vykořenili,
tvému lidu byl v patách Benjamín,
z Machira sestoupili ti, kdo velí,
ze Zabulona, kdo nosí velitelskou hůl.

15 Vůdcové z Isachara při Deboře byli,
Isachar držel s Barákem,

když poslán byl tehdy do údolí,
 hned za ním šel.
 V Rubenových rodech byly velké domluvy.
 Pročpak jsi zůstal mezi ohradami? 16
 Abys poslouchal dobytka bučení?
 V Rubenových rodech byly velké omluvy.
 Gileád vězel v Zajordání 17
 a Dan – proč stěhoval se k lodím?
 Ašer si zůstal na pobřeží,
 u svých přístavů hová si.
 Zabulon je lid, jenž pohrdá smrtí, 18
 Neftalí na bojiště vyrazil!

Přišli králové, bojovali, 19
 bojovali tehdy králové kanaánští
 v Taanachu u megidské vody,
 stříbro za kořist však neměli.
 Z nebe se do boje daly hvězdy, 20
 proti Siserovi válčily ze svých drah.
 Kíšonský potok ty krále smetl – 21
 valící se proud potoka Kíšonu.
 Šíje silných pošlapeš!
 Jaký dusot kopyt koní, 22
 hřebci tryskem řítí se!
 Proklejte Meroz, dí anděl Hospodinův, 23
 jeho obyvatele vydejte prokletí,
 za to, že nepřišli na pomoc Hospodinu,
 na pomoc Hospodinu proti udatným!

Požehnaná mezi ženami buď Jael, 24
 manželka Kenijce Chebera,
 požehnaná buď mezi ženami ve stanech!
 Požádal o vodu, dala mu mléko, 25
 ve vzácné číši přinesla smetanu.
 Levou rukou sáhla po kolíku, 26
 pravicí po těžkém kladivu.
 Dala Siserovi ránu, rozbila hlavu,
 spánky skrz naskrz probila.

- 27 K nohám jí klesl, svalil se a ležel,
k nohám jí klesl, svalil se,
tam, kde klesl, svalil se zavražděn.
- 28 Za oknem vyhlíží matka Siserova,
za okenní mříží naříká:
Proč už tak dlouho jeho vůz nejede?
Proč se zvuk jeho vozů tak dlouho zdržuje?
- 29 Odpovídají její nejmoudřejší kněžny
to, co si sama opakuje dokola:
- 30 Jistě jdou po kořisti, jistě se dělí,
jedna dvě ženské pro každého hrdinu!
Barevné látky co kořist pro Siseru,
kořist barevných látek s výšivkou,
jedna dvě vyšívané látky
co kořist na má ramena ...
- 31 Takto ať, Hospodine, zhyne
každý, kdo je tvůj nepřítel!
Ti, kdo tě milují, ať jsou však jako slunce,
když vychází v síle své!

Země pak měla mír čtyřicet let.

Gedeon

- 1 **6** Synové Izraele však jednali v Hospodinových očích zle, a tak je
2 Hospodin vydal do rukou Midiánu na sedm let. Midiánci utlačovali
Izrael tak krutě, že si Izraelci před nimi dělali úkryty v horách a jesky-
3 ních a opevňovali se na nepřístupných vrcholcích. Kdykoli Izrael zasel,
přitáhli Midiánci a Amalekovci s východními národy a přepadli jej.
4 Tábořili v zemi a pustošili úrodu až ke Gaze; nenechali Izraeli žádné
5 živobytí – jedinou ovci, dobytče, ani osla. Přitáhli vždy se svými stády
a stany, přicházelo jich jako kobylek, jich a jejich velbloudů bylo bez-
6 počtu. Přicházeli, aby pustošili zem. Midián Izraelce úplně zbědoval,
a tak začali volat k Hospodinu.
- 7,8 Když tehdy synové Izraele kvůli Midiánu volali k Hospodinu, poslal
k nim Hospodin jednoho proroka. Ten jim řekl: „Toto praví Hospo-
din, Bůh Izraele: Já jsem vás vyvedl z Egypta, vzal jsem vás ven z domu

otroctví. Vytrhl jsem vás z ruky Egyptanů i z rukou všech, kdo vás trápili. 9
 Vyhnal jsem je před vámi a jejich zemi jsem dal vám. Tehdy jsem vám 10
 řekl: Já jsem Hospodin, váš Bůh. Nesmíte ctít bohy Emorejců, v jejichž zemi bydlíte.“ Ale neposlechli jste mě.“

Hospodinův anděl přišel a posadil se pod dubem v Ofře, patřící 11
 Joašovi Abiezerskému. Jeho syn Gedeon právě mlátil pšenici – uvnitř 12
 vinného lisu, aby to Midiáncům uniklo. Hospodinův anděl se mu ukázal 13
 a řekl mu: „Hospodin s tebou, udatný hrdino!“ Gedeon mu odpověděl: „Promiň, pane, ale jestli je Hospodin s námi, proč nás tohle všechno potkalo? Kde jsou všechny ty jeho divy, o kterých nám vyprávěli naši otcové? Prý: ‚Hospodin nás přece vyvedl z Egypta‘ – jenže teď nás Hospodin opustil a nechal nás v hrsti Midiánců!“

Tu se k němu Hospodin obrátil a pravil: „Jdi v této své síle a zachrániš 14
 Izrael z hrsti Midiánců. Já sám tě přece posílám!“ On však namítl: 15
 „Promiň, Pane, ale jak mám zachránit Izrael? Můj rod je v Manasesovi nejubožejší a já sám jsem v rodném domě poslední.“ „Ano, ale já budu 16
 s tebou, takže pobiješ Midiánce až do posledního,“ řekl mu na to Hospodin. „V tom případě mi prokaž laskavost,“ odpověděl Gedeon. 17
 „Dej mi prosím znamení, že se mnou mluvíš ty. Neodcházej prosím 18
 odsud, dokud se k tobě nevrátím s darem, který ti přinesu.“ On odpověděl: „Počkám, dokud se nevrátíš.“

Gedeon šel domů a připravil kůzle a nekvašené chleby z jedné efy 19
 mouky. Maso vložil do koše, vývar nalil do hrnce, odnesl to pod ten 20
 dub a položil to před něj. Hospodinův anděl mu řekl: „Vezmi maso 21
 a chleby a polož je zde na skálu. Vývar vylij.“ A když to Gedeon udělal, Hospodinův anděl zvedl hůl, kterou měl v ruce, a dotkl se jejím koncem masa a chlebů. Ze skály vyšlehl oheň a maso i chleby pohltil. Mezitím se mu Hospodinův anděl ztratil z očí.

Když si Gedeon uvědomil, že to byl Hospodinův anděl, vykřikl: „Ach, 22
 Pane můj, Hospodine! Vždyť já jsem tváří v tvář uviděl Hospodinova 23
 anděla!“ „Buď v pokoji,“ řekl mu Hospodin. „Neboj se, nezemřeš.“ 24
 Gedeon tam proto postavil Hospodinu oltář a nazval jej „Hospodin je pokoj“. Ten oltář je v abiezerské Ofře až dodnes.

Té noci mu Hospodin řekl: „Vezmi býka ze stáda svého otce, toho 25
 druhého býka, sedm let starého. Zboř Baalův oltář, jenž patří tvému 26
 otci, a ten Ašeřin kůl vedle něj pokácej. Na vrchu toho kopce pak postav

řádny oltář Hospodinu, svému Bohu. Vezmi toho druhého býka a obětuj ho jako zápalnou oběť na dřevě z Ašeřina kůlu, který pokácíš.“

27 Gedeon tedy vzal deset mužů ze svých služebníků a udělal, jak mu Hospodin řekl. Kvůli strachu z rodiny i kvůli lidem z města to ovšem neudělal ve dne, ale v noci.

28 Ráno lidé ve městě vstali – a hle, Baalův oltář je stržen, Ašeřin kůl u něj pokácen a ten druhý býk spálen na postaveném oltáři! „Kdo to udělal?“ ptali se jeden druhého. Pátrali a zjišťovali, až na to přišli: „Udělal to Gedeon, syn Joašův.“ Lidé z města tedy řekli Joašovi: „Vyved svého syna ven, ať zemře – za to, že strhl Baalův oltář a skácel Ašeřin kůl vedle něj!“

31 Joaš ale odpověděl zástupu kolem něj: „Co že vy chcete hájit Baala? Že byste ho vy mohli zachránit? Kdokoli ho bude hájit, do rána zemře! Je-li to bůh, ať se hájí sám, když mu někdo zboří oltář.“ Toho dne tedy Gedeon dostal jméno Jerub-baal, *Ať se Baal hájí*. Říkali totiž: „Ať se Baal proti němu hájí, když mu zbořil oltář!“

33 Všichni Midiánci a Amalekovci se spojili s východními národy, překročili Jordán a utábořili se v údolí Jizreel. Na Gedeona tehdy sestoupil Duch Hospodinův. Zatroubil na beraní roh a svolal Abiezerské k sobě. Rozeslal posly po celém Manasesovi, aby se k němu přidali. Vyslal také posly k Ašeřovi, Zabulonovi a Neftalímovi, aby jim i oni vytáhli vstříc.

36 Gedeon pak Boha požádal: „Chceš opravdu skrze mne zachránit Izrael, jak jsi řekl? Hle, pokládám zde na mlatu ovčí rouno. Bude-li rosa jen na rounu, a na zemi všude kolem sucho, poznám, že skrze mne zachráníš Izrael, jak jsi řekl.“ A tak se stalo. Druhého dne, hned jak ráno vstal, stiskl rouno a vyždímal z něj rosu – plnou číši vody.

39 Gedeon pak Bohu řekl: „Nehněvej se na mne, když ještě jednou promluvíím. Prosím, ať mohu to rouno zkusit ještě jednou. Ať je, prosím, sucho jenom na rounu, a na zemi všude kolem rosa.“ A Bůh tak té noci učinil. Jedině na rounu bylo sucho, ale na zemi všude kolem rosa.

1 **7** Ráno se pak Jerub-baal (totiž Gedeon) s celým svým vojskem utábořil u pramene Charod. Tábor Midiánců ležel severně od nich, v údolí pod vrchem More.

Hospodin řekl Gedeonovi: „Máš příliš velké vojsko. Nemohu jim 2
vydat Midiánce do rukou, aby se Izrael nechlubil na můj účet a neří- 3
kal: ‚Zvítězili jsme díky své síle.‘ Proto teď k vojsku provolej: Kdo má
obavy nebo strach, ať se vrátí domů!“ Tak je Gedeon protřibil. Dvaad-
cacet tisíc mužů se tehdy vrátilo a deset tisíc zůstalo.

Hospodin řekl Gedeonovi: „Vojsko je stále příliš velké. Zaved' je dolů 4
k vodě a tam ti je protříbím. O kom řeknu: ‚Půjde s tebou,‘ ten s tebou
půjde. O kom řeknu: ‚Nepůjde s tebou,‘ ten nepůjde.“ Odvedl tedy 5
vojsko dolů k vodě.

Hospodin řekl Gedeonovi: „Všechny, kdo chlemtají vodu jako pes, 6
odděl od těch, kdo si k pití kleknou.“ Tři sta mužů chlemtalo vodu
z ruky a všichni ostatní si k pití klekli.

Hospodin řekl Gedeonovi: „S těmi třemi sty muži, kteří chlemtali, 7
vás zachráním a vydám ti Midiánce do rukou. Zbytek vojska může jít
domů.“ Gedeon tedy poslal zbytek Izraelců domů a ponechal si jen 8
těch tři sta mužů. Ti převzali od zbytku vojska jejich zásoby a beraní
rohy. Midiánský tábor ležel dole v údolí.

Té noci Hospodin řekl Gedeonovi: „Vstaň a sejdí do tábora, neboť 9
jsem ti ho vydal do rukou. Bojíš-li se tam jít sám, vezmi si s sebou
zbrojnoše Puru. Až uslyšíš, co si v táboře říkají, osmělíš se k útoku.“ 10
Sešel tedy se svým zbrojnošem Purou až k ozbrojeným hlídkám na kraji
tábora. Midiánců, Amalekovců a všech východních národů leželo 12
v údolí jako kobylek! I jejich velbloudů bylo bezpočtu jako je písku
na břehu moře.

Jakmile Gedeon přišel, zaslechl, jak jeden voják vypráví druhému 13
svůj sen: „Víš, zdál se mi takový sen: Viděl jsem, jak se na midiánský
tábor valil pecen ječného chleba. Dostal se až ke stanu a vrazil do něj
tak, že ho převrátil vzhůru nohama a zbořil.“ Na to mu ten druhý 14
odpověděl: „To může být jen meč Izraelce Gedeona, syna Joašova. Bůh
mu dal do rukou Midiánce a celý tábor!“

Když Gedeon uslyšel ten sen i jeho výklad, poklonil se Bohu. Vrátil 15
se do izraelského tábora a zvolal: „Vzhůru! Hospodin vydal midiánský
tábor do vašich rukou!“ Těch tři sta mužů rozdělil do tří oddílů, 16
každému dal do rukou beraní roh a prázdný džbán a do toho džbánu
pochodeň. Pak jim nařídil: „Sledujte mě a dělejte, co já. Až dojdu k okra- 17
ji tábora, udělejte přesně to, co já. Jakmile se svými muži zatroubím 18

na roh, i vy kolem celého tábora začněte troubit na rohy a křičet: Za Hospodina a Gedeona!“

19 Na začátku půlnoční hlídky, právě když se rozestavěly stráže, došel
 20 Gedeon se stovkou mužů k okraji tábora. Vtom zatroubili na rohy a roz-
 21 bily džbány, které si nesli. Všechny tři oddíly zatroubily na rohy a rozbily
 22 džbány. V levé ruce drželi pochodně, v pravé beraní rohy a křičeli:
 „Mečem za Hospodina a Gedeona!“ A jak tam stáli seřazeni okolo tábora,
 celý tábor začal zděšeně pobíhat a s křikem prchat. Když zatroubilo
 těch tři sta beraních rohů, Hospodin po celém táboře obrátil meč jedno-
 ho muže proti druhému. Celé to vojsko se dalo na útěk k Bet-šité,
 směrem na Cereru, až ke břehu u Abel-mecholy naproti Tabatu.

23 Izraelští muži z Neftalíma, Ašera a z celého Manasese byli povoláni,
 24 aby pronásledovali Midiánce. Gedeon také rozeslal posly po celém
 pohoří Efraim s rozkazem: „Sestupte z hor odříznout Midiánce! Ob-
 sadte jim jordánské brody až k Bet-baře.“ Všichni Efraimští muži se
 25 tedy shromáždili a zabrali jordánské brody až k Bet-baře. Pronásledo-
 vali Midiánce a zajali dva jejich velitele, Oreba (totiž *Havrana*) a Zeeba
 (totiž *Vlka*). Oreba popravili u Havraní skály a Zeeba u Vlčího lisu.
 Orebovu a Zeebovu hlavu pak přinesli Gedeonovi na druhou stranu
 Jordánu.

1 **8** Efraimští muži potom Gedeonovi řekli: „Cos nám to udělal? Proč
 2 jsi nás nezavolal, když jsi šel bojovat s Midiánci?“ A dali se s ním
 do ostré hádky. On jim však odpověděl: „Co jsem vlastně dokázal ve
 3 srovnání s vámi? Není snad efraimské paběrkování lepší než abiezerské
 vinobraní? Bůh vydal midiánské velitele Oreba a Zeeba do vašich rukou.
 Co jsem já zmohl ve srovnání s vámi?“ A po těch slovech se na něj
 přestali hněvat.

4 Gedeon pak zamířil k Jordánu a se svými třemi sty muži jej překro-
 5 čil. Protože byli vyčerpáni pronásledováním, řekl obyvatelům Suko-
 tu: „Prosím, dejte mým mužům nějaké pecny chleba. Pronásleduji
 midiánské krále Zebacha a Calmunu, a mí muži jsou už vyčerpaní.“
 6 Sukotští vůdcové mu však odpověděli „To už máš Zebacha a Calmunu
 7 v hrsti, že máme tvému vojsku dávat chleba?“ „Až mi Hospodin vydá
 Zebacha a Calmunu do rukou,“ prohlásil Gedeon, „za tohle vás ne-
 8 chám zmrskat pouštním trním a bodlácím!“ Vydal se odtud vzhůru

do Penuelu a požádal tam o totéž. Penuelští mu ale odpověděli stejně jako předtím Sukotští. Gedeon proto Penuelským řekl: „Až se vrátím jako vítěz, zbořím tuhle věž!“ 9

Zebach a Calmuna byli se svými vojsky v Karkoru. Z tábora východních národů zbylo jen asi patnáct tisíc mužů; sto dvacet tisíc bojovníků padlo. Gedeon táhl cestou kočovníků na východ od Nobachu a Jogbehy a překvapil jejich tábor nečekaným útokem. Oba midiánští králové Zebach a Calmuna se dali na útěk, ale on se pustil za nimi, zajal je a celé jejich vojsko rozprášil. 10
11
12

Gedeon, syn Joašův, se vracel z boje přes průsmyk Cheres. Chytil tam jednoho mládence ze Sukotu, a ten mu při výslechu vyjmenoval sedmasedmdesát sukotských vůdců a starších. Když potom Gedeon přišel k sukotským mužům, řekl „Tady je Zebach a Calmuna, kvůli kterým jste se mi vysmívali: ‚To už máš Zebacha a Calmunu v hrsti, že máme tvým vyčerpaným mužům dávat chleba?‘“ Pak ty starší města vzal a dal Sukotským za vyučenou pouštním trnám a bodlácím. V Penuelu pak zbořil věž a pobil měšťany. 13,14
15
16
17

Potom se obrátil k Zebachovi a Calmunovi: „Co to bylo za muže, které jste pobili na hoře Tábor?“ „Byli ti podobní,“ odpověděli. „Každý z nich vypadal jako královský syn.“ Gedeon zvolal: „To byli mí bratři! Synové mé matky! Jako že je živ Hospodin – kdybyste je nechali naživu, nezabil bych vás!“ Načež řekl Jeterovi, svému prvorozenému: „Pojď, zabij je!“ On ale nebyl s to vytasit meč, protože se bál; byl to ještě chlapec. Zebach a Calmuna řekli Gedeonovi: „Pojď, udělej to sám. Muž se pozná podle síly!“ Přistoupil tedy a oba je zabil. Vzal si také ozdobné pŕlměsíce z krků jejich velbloudů. 18
19
20
21

Izraelci potom Gedeona vybízeli: „Vládni nám – ty, tvůj syn i syn tvého syna. Vždyť jsi nás zachránil z rukou Midiánců!“ Gedeon jim odpověděl: „Nebudu vám vládnout já, ani můj syn. Bude vám vládnout Hospodin.“ Potom dodal: „Mám na vás jen tuto prosbu: Každý mi ze své kořisti dejte jednu náušnici.“ (Našli u nich totiž zlaté náušnice, neboť to byli Izmaelitě.) „Rádi dáme!“ odpověděli mu. Rozprostřeli plášť a každý tam hodil náušnici ze své kořisti. Nakonec ty zlaté náušnice, které si vyžádal, vážily sedmnáct set šekelů, nepočítaje ony pŕlměsíce a přívěsky a purpurová roucha midiánských králů ani náhrdelníky 22
23
24
25
26

27 z krků jejich velbloudů. Gedeon z toho pak udělal efod a vystavil ho
ve svém městě, v Ofře. Celý Izrael tam za ním chodil modlářsky smil-
28 nit, takže se Gedeonovi i jeho domu stal pastí. Midián se ale před syny
Izraele musel pokořit a hlavu už nezvedl. Za Gedeonových dnů měla
země mír po čtyřicet let.

29,30 Jerub-baal, syn Joašův, se pak vrátil domů a bydlel tam. Gedeon měl
31 sedmdesát synů, kteří vzešli z jeho beder – měl totiž mnoho žen. Jedna
jeho družka mu v Šechemu porodila syna, kterému dal jméno Abime-
32 lech. Gedeon, syn Joašův, zemřel v utěšeném stáří a byl pohřben v hrobě
svého otce Joaše v abiezerské Ofře.

33 Po Gedeonově smrti Izraelci znovu odešli smilnit za baaly a přijali
34 Baal-berita za svého boha. Synové Izraele nepamatovali na Hospodi-
na, svého Boha, který je vysvobozoval z rukou všech jejich okolních
35 nepřátel. Neprojevili ani oddanost domu Jerub-baala Gedeona, přes
všechno dobrodiní, které Izraeli prokázal.

Abimelech

1 **9** Jerub-baalův syn Abimelech přišel bydlet k bratrům své matky
2 v Šechemu a řekl jim i celému příbuzenstvu své matky: „Zeptejte
se šechemských měšťanů: ‚Co je pro vás lepší – aby vám vládlo všech
sedmdesát Jerub-baalových synů, nebo aby vám vládl jeden muž?‘
Pamatujte, že jsem vaše krev a tělo.“

3 Bratři jeho matky to všechno o něm pověděli šechemským měšťa-
nům, a ti se přiklonili k Abimelechovi. „Je to přece náš příbuzný,“ říkali
4 si. Dali mu sedmdesát stříbrných z Baal-beritova chrámu a Abimelech
5 si za ně najal ničemy a dobrodruhy, kteří mu dělali doprovod. Pak odešel
do domu svého otce v Ofře a na jednom kameni tam povraždil svých
sedmdesát nevlastních bratrů, synů Jerub-baalových. Nejmladší syn
6 Jerub-baalův Jotam ale přežil, protože se schoval. Všichni měšťané Še-
chemu i všichni z Bet-míla se potom shromáždili a šli k dubu u šechem-
ského sloupu, kde Abimelecha prohlásili za krále.

7 Když se to dozvěděl Jotam, vystoupil na vrchol hory Gerizim a odtud
na ně hlasitě volal: „Slyšte mě, šechemští měšťané! A vás ať slyší Bůh!

8 Jednou se stromy rozhodly
krále nad sebou si stanovit.

Řekly olivě: Kraluj nám!

Oliva řekla: To snad mám
svůj olej přestat vydávat,
kterým se Bůh i lidé ctí,
a jít kymácet se nad stromy?

9

Řekly tedy stromy fíku:

Pojď ty, kraluj nám!
Fíkovník řekl: To snad mám
přestat své plody vydávat,
jež vynikají v sladkosti,
a jít kymácet se nad stromy?

10

Řekly tedy stromy révě:

Pojď ty, kraluj nám!
Réva řekla: To snad mám
přestat své víno vydávat,
jímž se Bůh i lidé veselí,
a jít se kymácet nad stromy?

12

Řekly tedy všechny stromy trní:

Pojď ty, kraluj nám!
Trní tenkrát řeklo stromům:
Pokud mne vskutku oddaně
určíte sobě za krále,
pak se do mého stínu uchylte.
Ale pokud ne, z trní oheň vyšlehne,
libanonské cedry sežehne!

14

15

Nuže, zachovali jste se oddaně a čestně, když jste Abimelecha udělali králem? Zachovali jste se dobře k Jerub-baalovi a jeho domu? Zachovali jste se k němu, jak si zasloužil? Můj otec za vás bojoval, nasadil vlastní život, aby vás vysvobodil z rukou Midiánců. Vy jste ale dnes povstali proti jeho domu, povraždili jste sedmdesát jeho synů na jednom kameni a králem nad Šechemskými jste udělali Abimelecha, syna jeho děvečky – je to přece váš příbuzný! Pokud jste se dnes zachovali k Jerub-baalovi a jeho domu oddaně a čestně, radujte se z Abimelecha a on ať se raduje z vás! Ale pokud ne, pak ať z Abimelecha vyšlehne oheň a sežehne

16

17

18

19

20

21 šechemské měšťany i Bet-milo! Ať vyšlehne oheň z Šechemských i z Bet-
-mila a sežehne Abimelecha!“ Pak se dal Jotam na útěk. Uprchl před svým
bratrem Abimelechem do Beeru a tam zůstal.

22,23 Abimelech panoval nad Izraelem tři roky. Bůh však mezi Abimele-
cha a šechemské měšťany poslal ducha sváru, a Šechemští Abimelecha
24 zradili. To aby krutost spáchaná na sedmdesáti Jerub-baalových synech
byla pomstěna a jejich krev dopadla na jejich nevlastního bratra Abi-
melecha, který je povraždil, i na šechemské měšťany, kteří ho podpoři-
25 li, aby zabil své bratry. Šechemští mu na vrcholcích hor nastražili zálohy,
a ty přepadaly každého, kdo kolem nich procházel. Abimelech se to
však dozvěděl.

26 Tenkrát se do Šechemu přistěhoval jistý Gaal, syn Ebedův, se svými
27 bratry a šechemští měšťané mu dali důvěru. Vyšli na vinice, sklízeli hroz-
ny, šlapali je v lisu a slavili vinobraní. Přišli do chrámu svého boha, jedli,
28 pili a nadávali na Abimelecha. Gaal, syn Ebedův, vykřikoval: „Kdo je
Abimelech oproti Šechemu? Proč bychom mu sloužili? Copak to není
Jerub-baalův syn? A Zebula tu má jako zástupce! Služte mužům Še-
chemova otce Chamora. Proč bychom sloužili Abimelechovi? Kdybych
29 tak já velel tomuto lidu, hned bych se Abimelecha zbavil! Řekl bych
mu: Sbírej si armádu, Abimelechu! Vylez!“

30 Když se o těchto řečech Gaala, syna Ebedova, dozvěděl správce města
31 Zebul, vzplanul hněvem. Tajně poslal k Abimelechovi posly se vzkazem:
„Pozor, do Šechemu přišel Gaal, syn Ebedův, se svými bratry. Pozor na
32 ně, podněcují město proti tobě! Proto se v noci se svým vojskem vyprav
a ukryj se v polích do zálohy. Brzy ráno za svítání zaútočíš na město. Až
33 Gaal se svými muži vyrazí proti tobě, naložíš s ním, jak budeš moci.“

34 Abimelech se tedy v noci se svým vojskem vypravil a ukryli se do
35 zálohy proti Šechemu ve čtyřech oddílech. Jakmile Gaal, syn Ebedův,
vyšel a zastavil se ve vchodu do městské brány, zvedl se Abimelech se
36 svými muži ze zálohy. Když je Gaal uviděl, řekl Zebulovi: „Podívej,
z hřebenů hor sestupuje vojsko!“ Zebul mu ale odpověděl: „To ti jen
37 horské stíny připadají jako postavy.“ Jenže Gaal pokračoval. „Podívej,
z Tabur-erecu sestupuje vojsko a další houf se blíží od Věšteckého
38 dubu!“ Nato mu Zebul řekl: „Kdepak jsou ty tvé řeči? Říkal jsi: ‚Kdo je
Abimelech, abychom mu sloužili?‘ Není to snad to vojsko, kterému
39 ses vysmíval? No tak, vzhůru, bojuj s ním!“ Gaal tedy vytáhl v čele

Šechemských, aby bojoval s Abimelechem. Abimelech ho ale hnal až k městské bráně, a jak utíkali, padlo mnoho mrtvých. Abimelech se pak vrátil do Arumy a Zebul vyhnal Gaala a jeho bratry ze Šechemu.

Druhého dne Šechemští vyšli do polí. Když se to dozvěděl Abimelech, vzal své vojsko, rozdělil je na tři oddíly a ukryl do zálohy v polích. Když viděl, že lidé opravdu vycházejí z města, vyrazil proti nim a pobil je. Zatímco Abimelech se svým oddílem vyrazil a obsadil vchod do městské brány, zbývající dva oddíly přepadly všechny, kdo byli v polích a pobily je. Abimelech útočil na město celý den, až je dobyl. Lidi ve městě pozabíjel, město pobořil a posypal solí.

Jakmile o tom uslyšeli měšťané v Šechemské věži, uchýlili se všichni do pevnosti El-beritova chrámu. Když se Abimelech dozvěděl, že jsou tam všichni pohromadě, vystoupil s celým svým vojskem na horu Calmon. Vzal sekeru, usekl ze stromu větev, naložil si ji na rameno a řekl svým mužům: „Viděli jste, co dělám? Rychle to udělejte po mně!“ Každý ve vojsku tedy usekl větev a šli za Abimelechem. Obložili jimi pevnost a zapálili jim ji nad hlavou, takže všichni lidé v Šechemské věži zahynuli – na tisíc mužů a žen.

Potom Abimelech táhl k Tebecu, oblehl jej a dobyl. Uprostřed města byla pevná věž, kam utekli všichni muži a ženy, všichni obyvatelé města. Zavřeli za sebou a vystoupili na střechu věže. Abimelech šel až k věži a vzal ji útokem. Když se ale přiblížil ke vchodu do věže, aby ji zapálil, nějaká žena mu shodila mlýnský kámen na hlavu a rozbila mu lebku. Abimelech k sobě rychle zavola mládence, který mu nosil zbroj: „Vytas meč a zabij mě! Ať se o mně neříká: Žena ho zabila!“ Zbrojnoš ho tedy probodl a on zemřel. Když Izraelci uviděli, že Abimelech je mrtev, vrátili se každý domů.

Tak Bůh Abimelechovi odplatil zločin, který spáchal na svém otci, když povraždil svých sedmdesát bratrů. Také všechny zločiny Šechemských obrátil Bůh na jejich hlavy. Přišlo na ně zlořečení Jotama, syna Jerub-baalova.

Tola

10 Po Abimelechovi povstal k záchraně Izraele Tola, syn Puy, syna Dodova, muž z pokolení Isachar. Bydlel v Šamiru v Efraimských horách a soudil Izrael třiadvacet let. Pak zemřel a byl pohřben v Šamiru.

Jair

3,4 Po něm povstal Jair Gileádský. Ten soudil Izrael dvaadvacet let. Měl třicet synů, kteří jezdili na třiceti oslech a patřilo jim třicet měst v Gileádu.
5 Až dodnes se jim říká Chavot-jair, *Jairovy vesnice*. Jair pak zemřel a byl pohřben v Kamonu.

6 Synové Izraele znovu jednali v Hospodinových očích zle. Sloužili baalům a aštartám, bohům aramejským a sidonským, bohům moábským, amonským i bohům filistinským. Hospodina opustili a nesloužili mu.
7 Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal je napospas
8 Filistincům a Amoncům, kteří je toho roku porobili. Osmnáct let pak sužovali všechny Izraelce na emorejském území za Jordánem v Gileádu.
9 Amonci dokonce překročili Jordán, aby napadli také Judu, Benjamína a dům Efraimův. Na Izrael přišlo veliké soužení.

10 Synové Izraele tehdy volali k Hospodinu: „Zhřešili jsme proti tobě.
11 Ano, opustili jsme svého Boha a sloužili baalům!“ Hospodin synům Izraele odpověděl: „Když vás sužovali Egypťané, Emorejci, Amonci,
12 Filistinci, Sidonci, Amalekovci a Maonci, volali jste ke mně, a cožpak jsem vás z jejich ruky nevysvobodil? Vy jste mě však opustili a sloužili jste cizím bohům! Proto vás už vysvobozovat nebudu. Jděte volat
13 k bohům, jež jste si zvolili, ať vás zachrání v dobách soužení.“ Synové Izraele však Hospodinu řekli: „Zhřešili jsme. Udělej s námi, cokoli uznáš za dobré, ale vysvobod' nás, prosím, ještě tentokrát!“ Pak ze svého středu odstranili cizí bohy a sloužili Hospodinu. Ten už nemohl strádání Izraele snášet.

17 Amonci se tehdy sešikovali a utábořili se v Gileádu. Také Izraelci se shromáždili a utábořili se v Micpě. Velitelé gileádského vojska se spolu domluvili: „Kdo půjde jako první do boje s Amonci, ten bude vůdcem všech obyvatel Gileádu.“

Jiftach

1 **11** Byl jeden udatný hrdina, Jiftach Gileádský. Byl to syn jedné
2 nevěstky a jeho otcem byl Gileád. Ten měl ovšem syny také se svou manželkou. Když její synové vyrostli, Jiftacha vyhnali: „V domě našeho otce nemáš co dědit!“ řekli mu. „Jsi přece syn cizí ženy!“ Jiftach tedy od svých bratrů utekl a bydlel v kraji Tov. Tam se k němu přidali různí ničemové a podnikali s ním výpady.

Po nějaké době, když se Amonci dali do války s Izraelem, vypravili se gileádští starší pro Jiftacha do kraje Tov. „Pojď,“ řekli mu, „staň se naším vůdcem v boji proti Amoncům.“ Jiftach ale gileádským starším odpověděl: „Copak jste mě z nenávisti nevyhnali z domu mého otce? Proč teď jdete za mnou?! Protože jste v úzkých?“ Gileádští starší mu na to řekli: „Ano, ale teď jsme se pro tebe vrátili. Pojď s námi bojovat proti Amoncům. Staň se vůdcem nás všech, kdo bydlíme v Gileádu.“ Jiftach jim odpověděl: „Když se s vámi vrátím, abych bojoval s Amonci, a Hospodin mi je vydá, budu pak opravdu vaším vůdcem?“ „Hospodin je náš svědek!“ řekli mu gileádští starší, „Uděláme přesně, co říkáš.“ Jiftach tedy šel s nimi a lid si ho ustanovil za vůdce a velitele. Všechny své podmínky pak zopakoval před Hospodinem v Micpě.

Potom Jiftach vyslal k amonskému králi posly se zprávou: „Co proti mně máš, že jsi přitáhl napadnout mou zem?“ Amonský král jim odpověděl: „To, že Izrael na cestě z Egypta zabral mou zem od Arnonu k Jaboku až po Jordán. Teď ji vrať po dobrém!“

Jiftach tedy k amonskému králi znovu vyslal posly se zprávou: 14,15

„Toto praví Jiftach: Izrael nezabral zem Moábců ani zem Amonců. Na cestě z Egypta Izrael procházel pouští až k Rudému moři. Když přišli do Kádeše, vyslali posly k edomskému králi se slovy: ‚Nech nás prosím projít tvou zemí.‘ Edomský král o tom ale nechtěl ani slyšet. Poslali proto k moábskému králi, ale i on je odmítl. Izrael tedy zůstal v Kádeši, než se vydal na cestu pouští. Vyhnuli se edomské i moábské zemi, obešli moábskou zem z východu a utábořili se na druhé straně potoka Arnon, aby nevstoupili na moábské území – Arnon totiž tvořil moábskou hranici.

Tehdy Izrael vyslal posly k emorejskému králi Sichonovi sídlícímu v Chešbonu. Izrael mu řekl: ‚Nech nás prosím projít tvou zemí až k nám domů.‘ Sichon ale Izraeli nevěřil, že jeho územím jen projde, a tak shromáždil celé své vojsko, utábořil se v Jahce a napadl Izrael. Hospodin, Bůh Izraele, však vydal Sichona i celé jeho vojsko do rukou Izraeli, takže je porazili. Tak Izrael obsadil celou zem Emorejců, kteří tehdy v té zemi bydleli. Obsadil celé emorejské území od Arnonu k Jaboku a od pouště až po Jordán.

23   Hospodin, Bůh Izraele, vyhnal Emorejce před svým lidem
 24   Izraelem, a ty chceš vyhnat nás? Nedržíš se snad toho, co ti
 25   dal tvůj bůh Kemoš? Stejně tak my se držíme toho, co nám
 26   dal Hospodin, náš Bůh. To jsi o tolik lepší než moábský král
 27   Balák, syn Ciporův? Copak se odvážil vzdorovat Izraeli?
 28   Copak s ním bojoval? Už tři sta let bydlí Izrael v Chešbonu
 29   a jeho vesnicích, v Aroeru a jeho vesnicích i ve všech měs-
 30   tech podél Arnonu. Proč jste je za tu dobu nedobyli zpět?
 31   Já jsem ti tedy nijak neublížil, ale ty mi křivdíš, když proti
 32   mně válčíš. Soudce Hospodin ať dnes rozsoudí mezi syny
 33   Izraele a syny Amonovými!“

34   Amonský král však na tato Jiftachova slova vůbec nedbal.

35   Na Jiftachovi tehdy spočinul Duch Hospodinův. Táhl Gileádem a Ma-
 36   nasesem, prošel gileádskou Micpou a odtud vytáhl proti Amoncům.
 37   Jiftach dal Hospodinu slib: „Jestli mi vydáš Amonce do rukou a vrátím
 38   se domů jako vítěz, první, co mi vyjde ze vrat naproti, případně Hos-
 39   podinu jako má zápalná oběť.“

40   Jiftach vytáhl do boje proti Amoncům a Hospodin mu je vydal do
 41   rukou. Zpustošil dvacet měst od Aroeru směrem k Minitu až po Abel-
 42   keramim. Kvůli té hrozné porážce se tenkrát Amonci museli před syny
 43   Izraele pokořit.

44   Jiftach se vracel domů do Micpy, a hle, kdo mu vychází naproti –
 45   jeho dcera tančící s bubínky! Byla to jeho jediná. Neměl syna ani dceru
 46   kromě ní. Jakmile ji spatřil, roztrhl svá roucha: „Ach, má dcero!“ vy-
 47   křikl. „Taková pohroma! Přivedla jsi mě do neštěstí! Já jsem dal slovo
 48   Hospodinu a nemohu je vzít zpět!“ „Otče můj,“ řekla mu ona, „ty jsi
 49   dal slovo Hospodinu? Udělej se mnou, co jsi slíbil – Hospodin ti přece
 50   dopřál pomstu nad tvými nepřáteli Amonci.“ Potom svého otce požá-
 51   dala: „Prosím jen o jedno: Pusť mě na dva měsíce, ať smím chodit po
 52   horách a se svými družkami plakat nad mým panenstvím.“ „Jdi,“ řekl jí
 53   a propustil ji na dva měsíce. Šla tedy se svými družkami do hor a opla-
 54   kávala své panenství. Po dvou měsících se vrátila ke svému otci a ten
 55   s ní udělal, co slíbil. Nikdy nepoznala muže.

56   Tak vznikl v Izraeli ten zvyk, že izraelské dívky chodí rok co rok na
 57   čtyři dny oplakávat dceru Jiftacha Gileádského.

12 Efraimští muži se zatím sešikovali a překročili Jordán směrem k Cafonu. „Proč jsi nás nepozval, abychom šli s tebou, když jsi táhl do boje proti Amoncům?“ vyčítali Jiftachovi. „Zapálíme ti dům nad hlavou!“ Jiftach jim odpověděl: „Já a můj lid jsme měli s Amonci těžkou při. Volal jsem vás, ale nepřišli jste mi proti nim na pomoc. Když jsem viděl, že mi nepomůžete, nasadil jsem vlastní život, vytáhl jsem proti Amoncům a Hospodin mi je vydal do rukou. Proč jste dnes za mnou přišli? Bojovat se mnou?“

Jiftach tedy shromáždil všechny gileádské muže a pustil se do boje proti Efraimovi. Gileádští muži na ně udeřili, protože Efraimci říkali: „Vy Gileáďané jste jen uprchlíci z Efraima – uprostřed Efraima a Manasese!“ Gileáďané tehdy Efraimcům obsadili jordanские brody a kdykoli někdo z efraimských uprchlíků žádal: „Nechte mě přejít,“ Gileáďané se ho ptali: „Nejsi Efraimec?“ Když odpověděl: „Nejsem,“ vyzvali ho: „Tak řekni: Šibolet.“ Když ale řekl: Šibolet (protože to neuměl vyslovit správně), popadli ho a zamordovali. Tenkrát u těch jordanских broďů padlo dvačtyřicet tisíc Efraimců.

Jiftach soudil Izrael šest let. Když Jiftach Gileádský zemřel, byl pohřben ve svém městě v Gileádu.

Ibcan

Po něm byl v Izraeli soudcem Ibcan z Betléma. Měl třicet synů a třicet dcer. Ty provdal jinam a svým synům přivedl třicet dívek odjinud. Soudil Izrael sedm let. Když Ibcan zemřel, byl pohřben v Betlémě.

Elon

Po něm byl v Izraeli soudcem Elon Zabulonský. Ten soudil Izrael deset let. Když Elon Zabulonský zemřel, byl pohřben v Ajalonu v zabulonském kraji.

Abdon

Po něm byl v Izraeli soudcem Abdon, syn Hilela Piratonského. Ten měl čtyřicet synů a třicet vnuků, kteří jezdili na sedmdesáti oslech. Soudil Izrael osm let. Když Abdon, syn Hilela Piratonského, zemřel, byl pohřben v Piratonu v efraimském kraji na Amalekově pohoří.

Samson

1 **13** Synové Izraele pak znovu jednali v Hospodinových očích zle,
a tak je Hospodin vydal na čtyřicet let do rukou Filistinců.

2 Byl jeden muž z Coreje, z Danova rodu, a jmenoval se Manoach.
3 Jeho žena byla neplodná a neměla děti. Té ženě se ukázal Hospodinův
4 anděl a řekl jí: „Hle, byla jsi neplodná a bezdětná, ale počneš a porodíš
5 syna. Dávej teď na sebe pozor. Nepij víno ani opojný nápoj a nejez nic
6 nečistého, neboť počneš a porodíš syna. Ať se jeho hlavy nedotkne
7 břitva, protože ten chlapec bude už od matčina lůna zasvěcen Bohu
8 jako nazir. On začne zachraňovat Izrael z rukou Filistinců.“

9 Žena šla a vyprávěla svému muži: „Přišel za mnou Boží muž, vypa-
10 dal jako Boží anděl! Samou hrůzou jsem se nezeptala, odkud je. Ne-
11 řekl mi ani své jméno, ale oznámil mi: ‚Hle, počneš a porodíš syna.
12 Proto teď nepij víno ani opojný nápoj a nejez nic nečistého, protože
13 ten chlapec bude od matčina lůna až do své smrti zasvěcen Bohu
14 jako nazir.‘“^a

15 Manoach se tedy modlil k Hospodinu: „Odpust', Pane můj. Ať nás
16 prosím ten Boží muž, kterého jsi poslal, navštíví znovu a poučí nás,
17 co máme dělat s tím chlapcem, který se má narodit.“ Bůh Manoacha
18 vyslyšel a Boží anděl jeho ženu znovu navštívil, když byla na poli. Její
19 muž Manoach s ní právě nebyl, a tak se dala rychle do běhu, aby mu
20 to oznámila. „Honem,“ řekla mu, „ukázal se mi ten muž, který mě
21 předtím navštívil!“ Manoach vstal a šel za svou ženou. Když došel
22 k onomu muži, zeptal se ho: „Ty jsi ten muž, který mluvil s mou že-
23 nou?“ „Ano,“ odpověděl. Manoach mu řekl: „Až dojde na tvá slova, jak
24 se máme ohledně toho chlapce zařídit? Jak s ním máme nakládat?“
25 Hospodinův anděl Manoachovi odpověděl: „Ať se tvá žena zdržuje
26 všeho, o čem jsem jí řekl. Ať neokusí nic pocházejícího z vinné révy.
27 Ať nepije víno ani opojný nápoj. Ať nejí nic nečistého. Ať dodržuje
28 všechno, co jsem jí přikázal.“ Manoach na to Hospodinovu andělu řekl:
29 „Prosím, rádi bychom tě tu zdrželi a připravili kůzle.“ Hospodinův anděl
30 Manoachovi odpověděl: „I kdybys mne tu zdržel, nejedl bych tvé jídlo.
31 Chceš-li ale připravit zápalnou oběť, obětuj ji Hospodinu.“ (Manoach
32 totiž stále nevěděl, že je to Hospodinův anděl.) Tehdy se Manoach
33 Hospodinova anděla zeptal: „Jaké máš jméno? Rádi bychom tě poctili,

až dojde na tvá slova.“ Hospodinův anděl mu však odpověděl: „Proč se mě ptáš na jméno? Je podivuhodné!“ 18

Manoach tedy vzal kůzle a moučnou oběť a obětoval to na skále Hospodinu. Tu se před zraky Manoacha a jeho ženy stala podivuhodná věc: Když se z oltáře vznesl k nebi plamen, vznesl se v tom plameni i Hospodinův anděl, přímo před zraky Manoacha a jeho ženy. Ti ihned padli tváří k zemi. Manoach ani jeho žena pak už Hospodinova anděla neviděli. Tehdy si Manoach uvědomil, že to byl Hospodinův anděl. „Určitě zemřeme!“ řekl své ženě. „Vždyť jsme viděli Boha!“ Jeho žena mu odpověděla: „Kdyby nás Hospodin chtěl zabít, nepřijal by od nás zápalnou a moučnou oběť. Neukázal by nám to všechno a neoznámil nám to, co teď.“ 19
20
21
22,23

Ta žena potom porodila syna a dala mu jméno Samson. Chlapec rostl a Hospodin mu žehnal. V Machane-dan mezi Coreou a Eštaolem ho pak začal podněcovat Duch Hospodinův. 24
25

14 Samson sestoupil do Timny a mezi Filistinskými dívkami si tam vyhlédl ženu. Když se vrátil, oznámil svému otci a matce: „Vyhlédl jsem si v Timně jednu filistinskou dívku. Teď mě s ní ožeňte.“ Otec a matka mu ale řekli: „Copak se nenajde žena ve tvém příbuzenstvu ani v celém našem lidu? Proč by ses chodil ženit k těm neobřezaným Filistincům?“ „Tuhle chci,“ odpověděl Samson otci, „tahle se mi líbí!“ (Jeho otec a matka ovšem nevěděli, že to bylo od Hospodina – že hledá proti Filistincům záminku. Filistinci totiž v té době ovládali Izrael.) 1
2
3
4

Samson tedy šel se svým otcem a matkou dolů do Timny. Když přišli k městským viničím, náhle na něj s řevem vyskočil mladý lev. Samsona se však zmocnil Duch Hospodinův, takže lva roztrhl holýma rukama, jako by trhal kůzle. Svému otci ani matce ale neřekl, co udělal. 5
6

Samson šel dál až do Timny, promluvil s tou ženou a líbila se mu. Po nějaké době tam šel znovu, aby si ji vzal. Odbočil, aby se podíval na mrtvého lva, a hle, ve lví zdechlině byl včelí roj a med. Nabral si jej do hrsti a šel a jedl. Když se vrátil k otci a matce, dal jim ho jíst také. Neřekl jim ale, že ten med nabral ze lví zdechliny. 7
8
9

Jeho otec pak zašel za tou ženou, zatímco Samson chystal hostinu, jak se na ženicha sluší. Když místní viděli, že je sám, vybrali třicet 10
11

12 družbů, aby mu dělali společnost. „Chci vám dát hádanku,“ řekl jim
 Samson. „Když mi ji za sedm dní téhle hostiny zodpovíte a uhodnete,
 13 dám vám třicet košil a třicately sváteční šaty. Když mi ale nedokážete
 odpovědět, dáte vy mně třicet košil a třicately sváteční šaty.“ „Dej nám
 14 tu svou hádanku,“ řekli mu na to. „Chceme ji slyšet.“ Pověděl jim:

„Kdo se krmí, vydal krmí,
 ze siláka sladkost láká.“

15 Tři dny nedokázali na tu hádanku odpovědět. Čtvrtého dne požádali
 Samsonovu ženu: „Vytáhni ze svého muže řešení té hádanky. Jinak tě
 i s domem tvého otce upálíme. To jste nás sem pozvali, abyste nás
 16 obrali?“ Samsonova žena tedy na něj s pláčem dotírala: „Ty mě vůbec
 nemáš rád! Ty mě nemiluješ. Dal jsi mým lidem hádanku, a mně jsi ji
 neprozradil.“ On jí na to řekl: „Neprozradil jsem ji ani svému otci
 17 a matce, a tobě ji mám prozradit?“ Ona však na něj celých sedm dní
 hostiny s pláčem naléhala. Trápila ho tak, že jí tu hádanku sedmého
 18 dne prozradil, a ona ji pak prozradila svým lidem. Sedmého dne před
 západem slunce mu tedy muži toho města řekli:

„Co sladšího než med,
 kdo silnější než lev?“

Nato jim odpověděl:

„Mou jalovičkou kdybyste neorali,
 hádanku mou byste neuhodli!“

19 Tehdy se ho zmocnil Duch Hospodinův. Sešel do Aškelonu, pobil
 tam třicet mužů, svlékl je a jejich šaty dal těm, kdo zodpovědli há-
 20 danku. Rozpálen hněvem se pak vrátil do domu svého otce. Samso-
 novu ženu pak dostal jeden z jeho družbů, který se s ním přátelil.

1 **15** Za nějaký čas, v době pšeničné sklizně, šel Samson navštívit
 svou ženu a nesl jí kůzle. „Jdu za svou ženou do ložnice,“
 2 řekl. Její otec ho tam ale nepustil: „Myslel jsem, že se ti znelíbila, tak
 jsem ji dal tvému družbovi.“ Potom mu navrhl: „A co její mladší sestra,
 3 ta je přece hezčí. Vezmi si ji místo ní!“ Na to Samson odpověděl:
 4 „Tentokrát to nebude má vina, když Filistincům ublížím!“ Potom šel

a pochytal tři sta lišek. Svázal je po dvou ocasy k sobě a mezi ocasy jim vždy připevnil pochodeň. Pochodně pak zapálil a vypustil ty lišky Filistincům do obilí. Tak spálil sklizené i nesklizené obilí, ba i vinice a olivy.

„Kdo to udělal?“ ptali se Filistinci. „Samson, zeť toho z Timny,“ do- slechli se. „Prý za to, že mu vzal ženu a dal ji jeho družbovi.“ Filistinci tedy šli a tu ženu i s jejím otcem upálili. „Tak vy takhle?“ řekl na to Samson. „Teď tedy nepřestanu, dokud se vám nepomstím!“ A bil je hlava nehlava; byla to hrozná řež. Potom odešel a usadil se v Etamské jeskyni.

Filistinci pak vytáhli vzhůru, utábořili se v Judsku a chystali se zaú- točit na Lechi (to jest *Čelist*). „Proč jste na nás vytáhli?“ ptali se judští muži. „Přišli jsme spoutat Samsona,“ odpověděli. „Uděláme mu to- též, co udělal nám!“ Tři tisíce judských mužů se tedy vypravilo dolů k Etamské jeskyni. „Copak nevíš, že nás Filistinci mají v moci? Cos nám to udělal?“ vyčítali Samsonovi. „Udělal jsem jim totéž, co oni mně,“ odpověděl jim. „Přišli jsme tě spoutat,“ řekli mu. „Vydáme tě Filistin- cům.“ Samson jim odpověděl: „Přisahejte mi, že mě sami neublížíte.“ „Neublížíme,“ řekli mu. „Chceme tě jen spoutat a vydat jim. Zabít tě nechceme.“ A tak ho spoutali dvěma novými provazy a vyvedli ho ze skály.

Když se Samson blížil k Lechi, Filistinci mu s křikem vyrazili naproti. Vtom se ho zmocnil Duch Hospodinův. Provazy na jeho pažích najed- nou byly jako hořící koudel a pouta mu spadla z rukou. Našel čerstvou oslí čelist, popadl ji a pobil s ní tisíc mužů. Samson tehdy řekl:

„Čelistí osla oslům jsem čelil,
čelistí osla tisíc jich pobil!“

Když domluvil, čelist odhodil a nazval to místo Ramat-lechi, *Če- listní vrch*.

Samson měl velikou žízeň, a tak volal k Hospodinu: „Po tom skvě- lém vítězství, které jsi dal svému služebníku, teď musím umřít žízní? Mám padnout do rukou těch neobřezanců?“ Bůh tenkrát v Lechi pro- razil prohlubeň, ze které vytryskla voda. Samson se napil, pookřál a ožil. Tu studánku proto nazval En-hakore, *Pramen volajícího*, a ten je v Lechi až dodnes. Samson soudil Izrael ve filistinských dobách dvacet let.

1 **16** Jednou se pak Samson vydal do Gazy. Uviděl tam jednu nevěstku
 2 a vešel k ní. Mezi obyvateli Gazy se rozneslo: „Samson je tu!“
 Obcházeli tedy kolem a celý den na něj číhali v městské bráně. Celou
 noc ale byli v klidu, protože si říkali: „Zabijeme ho, až se rozední.“
 3 Samson ale zůstal ležet jen do půlnoci. O půlnoci vstal, popadl vrata
 městské brány a vytrhl je i s oběma veřejemi a závorou. Naložil si je
 na záda a vynesl je až na vrchol hory stojící před Hebronem.

4 Jednou se pak zamiloval do jedné ženy v údolí Sorek. Jmenovala se
 5 Dalila. Přišli za ní filistinští vládci a žádali jí: „Vytáhni z něj, v čem je ta
 jeho veliká síla a jak bychom ho mohli přemoci, spoutat a zkrotit. Každý
 z nás ti dá jedenáct set šekelů stříbra.“

6 Dalila se tedy Samsona vyptávala: „Prozrad' mi, prosím, v čem je ta
 7 tvoje veliká síla? Čím bys mohl být spoután a zkrocen?“ Samson jí řekl:
 „Kdyby mě spoutali sedmi novými tětivami, které ještě nevyschly, byl
 8 bych slabý jako každý jiný.“ Filistinští vládci za ní tedy přišli se sedmi
 9 novými tětivami, které ještě nevyschly, a ona ho jimi spoutala. (V pokoji
 přitom měla ukryté muže.) Vtom na něj zavolala: „Samson, Filistinci
 jdou na tebe!“ On ale ty tětivy roztrhal, jako se trhá koudel, když se jí
 dotkne plamen. Tajemství jeho síly tedy nebylo odhaleno.

10 Dalila pak Samsonovi vyčítala: „Ach, tys mě oklamal, říkal jsi mi lži!
 11 Teď už mi ale pověz, čím bys mohl být spoután.“ Řekl jí tedy: „Kdyby mě
 pevně spoutali novými provazy, které se ještě na nic nepoužily, byl bych
 12 slabý jako každý jiný.“ Dalila tedy vzala nové provazy a spoutala ho jimi.
 Vtom na něj zavolala: „Samson, Filistinci jdou na tebe!“ (V pokoji při-
 tom měla ukryté muže.) On si ale ty provazy strhal z paží jako nitě.

13 Dalila pak Samsonovi vyčítala: „Až doted' jsi mě klamal, říkal jsi mi
 lži! Pověz mi, čím bys mohl být spoután?“ Řekl jí tedy: „Kdybys těch
 sedm copů, co mám na hlavě, vpletla do osnovy a utáhla kolíkem, byl
 14 bych slabý jako každý jiný.“ Když pak usnul, Dalila vzala sedm copů na
 jeho hlavě, vpletla je do osnovy a utáhla kolíkem. Vtom na něj zavo-
 lala: „Samson, Filistinci jdou na tebe!“ Probudil se ze spánku a vytrhl
 kolík i se stavem a osnovou.

15 A tak mu vyčítala: „Jak můžeš říkat, že mě miluješ, když u mě nemáš
 srdce? Už třikrát jsi mě oklamal! Copak mi nepovíš, v čem je ta tvoje
 16 veliká síla?“ Těmi řečmi ho trápila den co den, až jednou měl toho

dotírání k smrti dost a všechno jí prozradil: „Mé hlavy se nedotkla 17
 břitva, protože jsem už od matčina lůna zasvěcen Bohu jako nazir.
 Kdyby mě oholili, má síla by mě opustila a byl bych slabý jako každý 18
 jiný.“ Dalila poznala, že jí všechno prozradil, a tak poslala pro filistin-
 ské vládce: „Přijďte ještě jednou – všechno mi prozradil!“ Filistinští 19
 vládci k ní tedy přišli a přinesli s sebou peníze. Ona ho uspala na klíně,
 zavolala jednoho muže a dala mu z hlavy oholit těch sedm copů. Tak 20
 ho ovládla a podmanila; jeho síla ho opustila. Vtom zavolala: „Samsone,
 Filistinci jdou na tebe!“ Probudil se ze spánku a řekl si: „Z toho se 21
 dostanu jako už tolikrát; setřesu to ze sebe.“ Nevěděl, že od něj Hos-
 podin odstoupil. Filistinci ho popadli a vyloupli mu oči. Potom ho 22
 odvedli dolů do Gazy, kde ho spoutali bronzovými řetězy. Ve vězení
 musel otáčet mlýnským kamenem. Vlasy mu ale na oholené hlavě za-
 čaly znovu růst.

Filistinští vládci se sešli, aby přinesli velikou oběť svému bohu Dágo- 23
 novi a aby oslavovali. Prohlašovali totiž:

„Do rukou nám bůh náš dal
 našeho nepřítele Samsona!“

Lid při pohledu na něj chválil svého boha: 24

„Do rukou nám bůh náš dal
 našeho nepřítele,
 naší země ničitele –
 tolik našich zmordoval!“

A když byli v nejlepším, řekli: „Zavolejte Samsona, ať je zábava!“ 25
 Zavolali tedy Samsona z vězení, aby je bavil. Když ho postavili mezi
 sloupy, Samson požádal chlapce, který ho vedl za ruku: „Nech mě sáh- 26
 nout na sloupy, které drží tenhle chrám. Chci se o ně opřít.“ Chrám byl 27
 plný mužů i žen. Byli tam i všichni filistinští vládci. I na střeše bylo ko-
 lem tři tisíc mužů a žen, kteří chtěli vidět tu zábavu se Samsonem.

Tehdy Samson volal k Hospodinu: „Hospodine, Pane můj, rozpo- 28
 meň se na mě! Ještě jednou mi prosím dej sílu, Bože! Ať se Filistin-
 cům najednou pomstím za obě své oči!“ Pak nahmatl oba prostřední 29
 sloupy, které držely chrám, a opřel se o ně, pravicí o jeden a levicí

30 o druhý. „Ať zemřu i s těmi Filistinci!“ zvolal Samson a zatlačil vší silou, takže se chrám zřítíl na vládce i na všecken lid uvnitř. Tak jich zabil při své smrti více než za svého života.

31 Potom tam přišli jeho bratři a celá jeho rodina, aby si ho vzali. Odnesli ho a pohřbili mezi Coreou a Eštaolem v hrobě jeho otce Manoacha. Soudil Izrael dvacet let.

BEZ KRÁLE

Míkova svatyně

1,2 **17** V Efraimských horách byl jeden muž jménem Míkaiáš. Ten řekl své matce: „Víš, jak ti někdo vzal těch jedenáct set šekelů stříbra? Slyšel jsem, jak jsi kvůli nim vyslovila kletbu. Nuže, to stříbro mám já. To já je vzal, ale teď ti je vracím.“ „Hospodin ti žehnej, můj synu!“
3 zvolala jeho matka. Jakmile jí těch jedenáct set stříbrných vrátil, prohlásila: „To stříbro slavnostně zasvěcuji Hospodinu za svého syna
4 a nechám z něj odlít modlu.“ Poté, co jí to stříbro vrátil, vzala jeho matka dvě stě šekelů stříbra a dala je kovotepci, který z něj odlil modlu.
5 Tu pak měl Míkaiáš v domě. Tento muž, Míka, měl doma svatyni. Vyrobil také efod a bůžky a pověřil jednoho ze svých synů, aby mu dělal kněze. Izrael byl tenkrát bez krále. Každý si dělal, co chtěl.

7 V judském Betlémě byl jeden mladý levita, který bydlel v Judově
8 rodu. Ten muž ale z judského Betléma odešel hledat si jiné místo k bydlení. Přišel do Efraimských hor a doputoval až k Míkovu domu.
9 „Odkud jdeš?“ zeptal se ho Míka. „Jsem levita z judského Betléma.
10 Hledám si místo k bydlení,“ odpověděl on. Míka mu nato řekl: „Zůstaň u mě. Dělej mi otce a kněze za deset šekelů stříbra ročně a k tomu ošacení a stravu.“ Levita u něj ochotně zůstal; ten mladík pak byl pro
12 Míku jako jeden z jeho synů. Míka ho pověřil, aby mu dělal kněze, a ten levitský mladík bydlel v jeho domě. Míka si řekl: „Teď ke mně
13 Hospodin určitě bude dobrotivý – vždyť mám za kněze levitu!“

Danova svatyně

1 **18** Izrael byl tenkrát bez krále. Danův kmen si hledal území, na němž by se usídlil, protože mu do té doby mezi izraelskými

kmeny žádné území dědičně nepatřilo.⁴ Synové Danovi proto ze svého 2
 rodu vyslali pět udatných mužů z Coreje a Eštaolu, aby prozkoumali 3
 a obhlédli zem. Řekli jim: „Jděte obhlédnout zem.“ Přišli do Efraim- 4
 ských hor až k Míkovu domu a tam přenocovali. Když míjeli Míkův 5
 dům, poznali po hlase toho levitského mladíka. Zašli tedy dovnitř 6
 a ptali se ho: „Jak ses sem dostal? Co tu děláš? Proč tu jsi?“ Vyprávěl 7
 jim tedy, jak se s ním Míka dohodl: „Najal mě, a tak mu dělám kněze.“ 8
 A tak ho požádali: „Chtěli bychom něco vědět. Zeptej se, prosím, Boha, 9
 zda bude naše cesta úspěšná.“ A ten kněz jim řekl: „Jděte v pokoji. 10
 Nad vaší cestou bdí Hospodin.“

A tak těch pět mužů šlo dál, až přišli do Laiše. Viděli, že tamní lid 7
 žije v bezpečí jako Sidonci, v klidu a bezstarostně, a že je nikdo v celém 8
 okolí nenapadá a neutiskuje. Od Sidonu byli daleko a s nikým neměli 9
 dohodu. A tak se ti muži vrátili do Coreje a Eštaolu. „Tak co?“ ptali se 10
 jich bratři. „Zvedejte se, pojďme na ně!“ odpověděli. „Viděli jsme tu 11
 zem – je výborná! To tu chcete jen tak sedět? Nezdržujte se a pojďte, 12
 půjdeme tu zem obsadit! Bůh vám ji dává do rukou! Až tam přijdete, 13
 najdete bezstarostný lid a doširoka otevřenou zem. Tomu místu ne- 14
 schází vůbec nic, co má země mít.“

A tak z Coreje a Eštaolu vyrazilo šest set mužů z Danova rodu v plné 11
 zbroji. Táhli vzhůru a utábořili se v Kiriát-jearimu v Judsku. (Proto se 12
 tomu místu západně od Kiriát-jearimu dodnes říká Machane-dan, 13
Danův tábor.) Odtamtud pak šli do Efraimských hor a dorazili až k Mí- 14
 kovu domu. Tu se ozvalo těch pět mužů, kteří propátrali kraj Laiš. „Víte, 15
 co je tamhle v těch domech?“ řekli svým bratrům. „Efod, bůžkové 16
 a odlitá modla! Víte, co teď máte dělat.“ Odbočili tam a vešli do do- 17
 mu toho levitského mladíka (totiž do Míkova domu). Poptali se ho, 18
 jak se daří. Šest set ozbrojenců z Danova kmene zůstalo stát u vrat 19
 brány a těch pět, kteří propátrali zem, vešlo dovnitř. Vzali tu modlu, 20
 efod i bůžky. Kněz zatím stál u vrat brány s šesti sty muži v plné zbro-
 ji. Když těch pět vešlo do Míkova domu a vzali modlu, efod, bůžky
 i ten odlitek, kněz se jich ptal: „Co to děláte?“ „Mlčí!“ řekli mu. „Zavři
 pusu a pojď s námi. Budeš dělat otce a kněze nám. Je lepší dělat domá-
 cího kněze pro jednoho muže, nebo kmenového kněze pro izraelský
 rod?“ Kněze to upřímně potěšilo. Vzal efod, bůžky i tu modlu a při-
 pil se k nim.

21 Své děti, dobytek a majetek umístili před sebe a vydali se na další
 22 pochod. Když už byli od Míkova domu dost daleko, muži z domu
 23 v Míkově sousedství se sběhli a Danovce dostihli. Volali za nimi, až se
 24 k nim Danovi synové otočili a řekli Míkovi: „Co ti je, že jste se tak
 25 sběhli?“ Ten odpověděl: „Vzali jste mi kněze i bohy, které jsem si udě-
 26 lal a šli jste pryč. Co mi zbude? Jak se mě můžete ptát: Co ti je?“ Da-
 novci mu ale řekli: „Radši už na nás nekřič. Prudší povahy by se na vás
 mohly vrhnout a přijdeš o život i se svou rodinou!“ Danovi synové pak
 pokračovali svou cestou. Míka viděl, že jsou silnější než on, a tak se
 otočil a vrátil se domů.

27 Tak vzali ten Míkův výtvar i jeho kněze a přitáhli na Laiš, na ten
 28 klidný a bezstarostný lid. Pobili je ostrým meče a město vypálili. Ni-
 kdo je nezachránil; město bylo od Sidonu daleko a s nikým neměli
 dohodu. Leželo v údolí u Bet-rechobu. Danovi synové pak to město
 29 znovu vystavěli a usídlili se v něm. Pojmenovali to město Dan po svém
 praotci Danovi, který byl Izraelův syn. Předtím se ale to město jme-
 30 novalo Laiš. Danovci tam vztyčili tu modlu a Jonatan, syn Geršoma,
 syna Mojžíšova jim se svými syny dělal kmenové kněží až do dne, kdy
 31 byli ze země vyhnáni. Tu modlu, kterou si Míka nechal udělat, tam
 udržovali celou dobu, kdy stál Boží dům v Šílu.

Gibejská hanebnost

1 **19** Izrael byl tenkrát bez krále. Hluboko v Efraimských horách
 2 bydlel jeden levita. Našel si družku z judského Betléma, ale ta
 se s ním pohádala a odešla od něj do domu svého otce v judském
 3 Betlémě. Když už tam byla nějaké čtyři měsíce, její muž se rozhodl,
 že půjde za ní, vlídně s ní promluví a přivede ji zpět. Měl s sebou
 svého mládence a pár oslů. Ta dívka ho pozvala dál, a když ho její otec
 4 uviděl, radostně jej uvítal. Jeho tchán, dívčin otec, ho zdržoval, takže
 u něj zůstal tři dny. Jedli tam, pili a nocovali.

5 Čtvrtého dne ráno si přivstali a zeť se zvedal, že už půjde. Dívčin
 6 otec mu ale řekl: „Posilni se trochou jídla, než půjdete.“ A tak se po-
 sadili a oba spolu jedli a pili. Potom mu dívčin otec řekl: „Prosím, las-
 7 kavě tu ještě přespi a pohov si.“ On už se zvedal, že půjde, ale tchán
 na něj naléhal, takže tam znovu zůstal na noc.

8 Ráno pátého dne si přivstal, že půjde. Dívčin otec mu ale řekl: „Pro-
 sím, pořádně se posilni.“ A než oba pojedli, zdrželi se až do odpoledne.

Tehdy muž vstal, že se svou družkou a mládencem půjdou. Dívčin otec, jeho tchán, mu ale řekl: „Podívej se, den už se chýlí k večeru. Zůstaňte prosím na noc. Vždyť už se smráká. Přespi tu a pohov si. Zítra si přivstanete, vydáte se na cestu a dorazíte domů.“ On už tam ale ne-
 9
 10

hodlal strávit další noc, a tak se zvedl a se svým párem oslů v postrojích a se svou družkou vyrazil k Jebusu (což je Jeruzalém).
 Když míjeli Jebus, bylo už dost pozdě. Mládenec proto svému pánu řekl: „Pojď, prosím, odbočme do toho jebusejského města a přenocujme tam.“ Jeho pán mu odpověděl: „Nepůjdeme do cizího města, které nepatří Izraelcům. Budeme pokračovat do Gibeje. Pojď,“ pobídl mládence, „dojdeme do Gibeje nebo až do Rámy. V jednom z těch měst přespíme.“ A tak šli dál. Když přicházeli k benjamínské Gibeji, zapadlo slunce, a tak odbočili, aby tam přenocovali. Když levita vešel do Gibeje, posadil se na městském prostranství, ale nikdo je na noc nepozval k sobě domů.
 11
 12
 13
 14
 15

A hle, jeden stařík se večer vracel z práce na poli. Pocházel z Efraimských hor a v Gibeji bydlel jako přistěhovalec (místní totiž byli Benjamínci). Když se rozhlédl, uviděl na městském prostranství pocestného. „Kam jdeš a odkud přicházíš?“ zeptal se stařík. „Jsmo na cestě z judského Betléma hluboko do Efraimských hor, odkud pocházím,“ odpověděl mu. „Šel jsem do judského Betléma a teď se vracím domů. Nikdo mě ale k sobě nepozval. Máme slámu i obrok pro své osly, mám i chléb a víno pro sebe, zde pro tvou služebnici i pro mládence, který tvého služebníka provází. Nic víc nepotřebujeme.“ „Buď vítán,“ řekl mu stařík. „Postarám se o všechno, co potřebuješ. Jen prosím nenocuj tady venku.“ Vzal je k sobě domů, nasypal oslům, umyli si nohy a pak jedli a pili.
 16
 17
 18
 19
 20
 21

A jak si tak hověli, náhle dům obstoupili místní ničemové. Začali tlouct do dveří a křičet na starého hospodáře: „Vyved toho mužského, co přišel k tobě domů, ať si ho užijeme!“ Hospodář k nim vyšel ven se slovy: „To ne, bratři! Nedělejte prosím nic zlého! Ten muž je přece mým hostem! Neprovádějte takovou hanebnost. Je tu má dcera, ještě pan-
 22
 23
 24
 25

na, a také jeho družka. Hned je vyvedu! Zneuctěte je, udělejte s nimi, co se vám zlíbí. Jen ale neprovádějte žádnou hanebnost tomu muži!“ Nemínili ho však poslouchat. Levita nakonec vzal svou družku a vystrčil ji k nim ven. Znásilni ji a týrali celou noc až do rána. Pustili ji, až když začalo svítat.

26 Žena se vrátila nad ránem. U dveří domu, kde byl její pán, zůstala
 27 ležet až do rozednění. Když její pán ráno vstal, otevřel dveře domu,
 28 aby vyrazil na cestu, a hle – jeho družka leží u dveří domu s rukama
 29 na prahu. „Vstávej,“ řekl jí, „jdeme.“ Žádná odpověď. Naložil ji tedy na
 30 osla, sebral se a šel domů. Když dorazil domů, vzal nůž a rozřezal svou
 družku i s kostmi na dvanáct kusů. Ty rozeslal po všech končinách
 Izraele. Kdokoli to spatřil, říkal: „Něco tak neslýchaného se nestalo ode
 dne, kdy Izraelci vyšli z egyptské země. Přemýšlejte! Poradte se! Udě-
 lejte něco!“

Benjamínská válka

1 **20** Nato všichni Izraelci od Danu až po Beer-šebu i ti z gileádského
 2 kraje vyrazili jako jeden muž před Hospodina do Micpy, kde
 se shromáždila celá obec. Do shromáždění Božího lidu se dostavili
 3 vůdcové všeho lidu ze všech izraelských kmenů – čtyři sta tisíc pěších
 bojovníků. (To, že se Izraelci sešli v Micpě, se ovšem doslechli také
 4 Benjamínci.) Synové Izraele se ptali: „Řekněte, jak se ta hrozná věc
 5 stala.“ Onen levita, manžel té zavražděné ženy, odpověděl: „Přišel
 jsem se svou družkou přenocovat do benjamínské Gibeje. Gibejští
 6 měšťané mě ale tu noc napadli. Obklíčili mě v domě a chtěli mě
 7 zavraždit. Mou družku znásilnili tak, že zemřela. Vzal jsem ji, rozřezal
 a rozeslal do všech krajů izraelského dědictví, protože spáchali v Izraeli
 zvrhlost a hanebnost! Hle, vy všichni jste synové Izraele. Poradte se
 a na místě rozhodněte.“

8 Nato všechen lid povstal jako jeden muž se slovy: „Nikdo z nás
 9 nepůjde domů, nikdo se nevrátí do svého příbytku. S Gibejí naložíme
 10 takto: Budeme losovat a ve všech izraelských kmenech vybereme de-
 set mužů ze sta, sto z tisíce a tisíc z desetitisíce, aby zásobovali voj-
 sko. To se vypraví na benjamínskou Gibeu, aby pomstilo všechnu tu
 11 hanebnost, kterou spáchali v Izraeli.“ Všichni Izraelci se tedy svorně
 jako jeden muž shromáždili proti tomu městu.

12 Izraelské kmene pak do celého kmene Benjamín vyslaly muže se
 13 slovy: „Co se to u vás stalo za hroznou věc? Hned nám ty gibejské
 ničemy vydejte, ať je zabijeme a vymýtíme zlo z Izraele.“ Benjamínci
 14 však své izraelské bratry nemínili poslechnout. Stáhli se ze svých měst
 15 ke Gibeji, aby proti Izraelcům vytáhli do boje. Toho dne se z měst

nahlásilo šestadvacet tisíc benjamínských bojovníků kromě sedmi set znamenitých mužů, kteří se nahlásili z Gibeje. V celém tom vojsku bylo sedm set znamenitých mužů, leváků, z nichž každý střílel z praku navlas přesně a neminul.

Z Izraelců (bez Benjamína) se nahlásilo čtyři sta tisíc bojovníků, samých udatných mužů. Zvedli se a táhli do Bet-elu, aby se dotazovali Boha: „Kdo z nás má vytáhnout do boje proti Benjamíncům jako první?“ Hospodin jim řekl: „První bude Juda.“ Izraelci tedy ráno vstali a položili se proti Gibeji. Zatímco se ale před Gibeou šikovali k bitvě proti Benjamínovi, Benjamínci vyrazili z Gibeje a pobili toho dne dvaadvacet tisíc Izraelců.

Když se pak izraelské vojsko vzchopilo, sešikovali se znovu k bitvě na stejném místě jako prvního dne. Předtím ale Izraelci šli a plakali před Hospodinem až do večera. Ptali se Hospodina: „Máme jít znovu do boje proti našim bratrům Benjamíncům?“ Hospodin odpověděl: „Jděte proti nim.“ A tak druhého dne Izraelci zaútočili na Benjamínce. Ti jim ale i druhého dne vyrazili z Gibeje naproti a pobili dalších osmnáct tisíc Izraelců ozbrojených mečem. Všichni Izraelci pak s celým vojskem táhli do Bet-elu. Když tam přišli, seděli toho dne s pláčem před Hospodinem, postili se až do večera a přinášeli Hospodinu zápalné a pokojné oběti. Izraelci se tehdy dotazovali Hospodina, neboť tam v té době byla Truhla Boží smlouvy. Pinchas, syn Eleazara, syna Áronova, stál před ní a tázal se: „Máme jít znovu do boje proti našim bratrům Benjamíncům, anebo máme přestat?“ Hospodin odpověděl: „Jděte, neboť zítra je vydám do vašich rukou.“

Izrael tehdy rozestavil kolem Gibeje zálohy. Třetího dne Izraelci vytáhli proti Benjamíncům a sešikovali se před Gibejí jako už dvakrát předtím. Benjamínci vyrazili proti nim. Vzdálili se od města a jako už dvakrát předtím začali pobíjet vojáky. Na bitevním poli a na silnicích do Bet-elu a do Gibeje padlo z Izraele asi třicet mužů. „Porážíme je jako předtím!“ říkali si tehdy Benjamínci. Izraelci si ale řekli: „Utíkejme, ať je odlákáme od města až k silnicím.“ Hlavní voj Izraelců tedy ustoupil a znovu se sešikoval v Baal-tamaru. Izraelská záloha zatím vyrazila ze svého stanoviště západně od Gibeje. Deset tisíc znamenitých mužů z celého Izraele podniklo přímý útok na Gibeu. Strhl se prudký boj. Benjamínci vůbec nevěděli, jaká pohroma se blíží. Hospodin tehdy

Benjamína před Izraelem porazil. Onoho dne synové Izraele pobili
 36 25 100 benjamínských mužů, samých bojovníků. Benjamínovi synové
 viděli, že jsou poraženi.

Izraelci ustoupili před Benjamínem jen proto, že počítali se zálo-
 37 hou, kterou u Gibeje nastražili. Muži ze zálohy rychle vpadli do Gibeje,
 38 rozvinuli se a pobili celé město ostřím meče. Izraelci měli se zálohou
 39 domluveno: „Až začne z města stoupat oblak dýmu, Izraelci se v bitvě
 otočí.“ Benjamínci právě začali Izraelce pobíjet (padlo už asi třicet
 mužů), a tak si řekli: „Jistě, porážíme je jako v předchozí bitvě!“
 40 Z města ale začal stoupat oblak dýmu. Benjamínci se otočili, a hle –
 41 z města stoupá k nebi dým jako ze zápalné oběti! Vtom se hlavní voj
 Izraelců obrátil. Když Benjamínci viděli, jaká pohroma se blíží, zhroz-
 42 zili se. Dali se před Izraelci na útěk směrem k poušti, ale bojovníci
 43 z města je dostihli, a tak je pobíjeli z obou stran. Obklíčili Benjamínce
 a neúnavně je pronásledovali až na východ od Gibeje, kde je rozdrtili.
 44,45 Osmnáct tisíc Benjamínců, samých udatných mužů, tam padlo. Ostatní
 se dali na útěk do pouště k Rimonské skále, ale Izraelci jich na silnicích
 46 dostihli ještě pět tisíc. Hnali je až ke Gidomu, kde z nich dva tisíce
 pobili. A tak toho dne nakonec padlo celkem pětadvacet tisíc benja-
 mínských bojovníků, samých udatných mužů.

Šesti stům mužů se ale podařilo utéct do pouště k Rimonské skále,
 48 kde zůstali čtyři měsíce. Izraelci se pak vrátili a vybíjeli všechna benja-
 mínská města ostřím meče, včetně dobytka a všeho, nač narazili. Všechna
 města, na něž narazili, vypálili.

Co si počneme?

1 **21** Izraelci potom v Micpě odpřisáhli: „Nikdo z nás nedá svou dceru
 2 za ženu Benjamínci!“ Lid se pak odebral do Bet-elu a seděli tam
 3 před Bohem až do večera. S velikým pláčem hlasitě nařikali: „Hospo-
 4 dine, Bože izraelský, co se to v Izraeli stalo? Proč dnes má být z Izraele
 5 odečten celý kmen?“ Druhého dne časně zrána tam lid postavil oltář
 a přinášel zápalné a pokojné oběti. Izraelci se ptali: „Kdo ze všech izrael-
 ských kmenů nepřišel do shromáždění k Hospodinu?“ Zavázali se totiž
 přísahou, že každý, kdo nepřijde k Hospodinu do Micpy, musí zemřít.)

6 Izraelcům tehdy přišlo jejich bratra Benjamína líto. Říkali: „Dnes byl
 7 z Izraele vyhlazen celý kmen! Co si počneme s těmi, kdo zbyli? Jak

jim opatříme ženy? Vždyť jsme přísahali při Hospodinu, že jim nikdo nedáme svou dceru za ženu.“ A tak se ptali: „Kdo z izraelských kmenů nepřišel k Hospodinu do Micpy?“ Ukázalo se, že do tábora na shromáždění nepřišel nikdo z Jábeš-gileádu. Spočítali totiž lid, a hle – z obyvatel Jábeš-gileádu tam nebyl nikdo. Obec tam proto vyslala dvanáct tisíc udatných mužů s příkazem: „Jděte a pobijte obyvatele Jábeš-gileádu ostřím meče, včetně žen a dětí. Toto je úkol, který splníte: Každého muže i každou ženu, která poznala muže, pobijte.“ Mezi obyvateli Jábeš-gileádu se našlo čtyři sta dívek, netknutých panen, které ještě nepoznaly muže. Ty přivedli do tábora v Šílu v kanaánské zemi. Obec pak poslala k oněm Benjamíncům na Rimonské skále vzkaz s vyhlášením míru. Benjamín se tenkrát vrátil a Izraelci jim dali ženy, které nechali z Jábeš-gileádu naživu. Nebylo jich ale dost.

Lidu bylo Benjamína líto, protože Hospodin dopustil v izraelských kmenech trhlinu. Starší obce říkali: „Co si počneme s těmi, kdo zbyli? Jak jim opatříme ženy? Benjamínské ženy byly přece vyhlazeny.“ Říkaly také: „Ti, kdo se z Benjamína zachránili, potřebují dědice, aby z Izraele nevymizel celý kmen. Naše dcery jim ale za ženy dát nemůžeme, protože Izraelci odpřísáhli: Zlořečený, kdo by dal ženu Benjamínovi!“ Pak si ale řekli: „V Šílu je přece Hospodinova výroční slavnost.“ (Je to severně od Bet-elu, východně od silnice vedoucí z Bet-elu do Šechemu a jižně od Lebony.) A tak Benjamíncům poradili: „Jděte se schovat do vinic. Jakmile uvidíte, že dívky ze Šíla jdou tančit na veselici, vyskočte z vinic, každý si z nich polapte manželku a vraťte se do benjamínského kraje. Kdyby si k nám jejich otcové nebo bratři přišli stěžovat, řekneme jim: Mějte s nimi slitování, vždyť jsme v boji neukořistili dost žen pro všechny! Vy sami jste jim dcery nedali, takže jste nevinní.“ A tak to Benjamínci udělali. Každý si z té veselice odvedl manželku, kterou si chytil. Pak šli a vrátili se do svého dědictví. Znovu vystavěli svá města a bydleli v nich. Synové Izraele se tenkrát odtamtud rozešli každý ke svému kmeni a ke svému rodu, každý do svého dědictví.

Izrael byl tenkrát bez krále. Každý si dělal, co chtěl.